

Тридесетог маја 2012. појавила се информација о споразуму у складу са којим је компанија «Rothschild Investment Trust “Capital Partners”» («RIT “CP”»), која припада Ротшилдима, купила велики пакет акција компаније «Rockefeller Financial services» («RFS»), која управља породичним бизнисом Рокфелера и других најбогатијих породица у САД.

Ову информацију практично су преузела сва светска и руска средства јавног информисања и пропратила истоветним и површним коментарима, чија је суштина у томе да су два највећа клана глобалних олигарха склопила савез ради „заједничког одупирања новом кругу светке кризе“.

Такве тврдње су, заправо, најдаље од стварности.

Ради се о томе да је последњих година стратегија обе олигархијске групе грађена по принципу који је дефинисао биограф Ротшилдових, Фредерих Мортон: „Сада породица настоји да своје присуство у свету учини неприметним и нечујним“

То је јасно: велики новац, тим пре веома велики новац, захтева ћутање. Али, управо је то ћутање експлодирало 30. маја пажњом која је била прикована за догађај који се десио, што је очигледно показало реалну тежину тих водећих кланова, не само у глобалној економији, него и у глобалној политици.

Коментаришући појављивање нове „алијансе“ финансијски аналитичари су, по нашем мишљењу, једноставно помешали узрок са последицом: сама светска криза је настала

као продукт деловања Ротшилда и Рокфелера, а не обрнуто. Како се баш то десило, покушаћемо сада да разумемо.

Дакле, то што се десило можда и не значи капитулацију Рокфелера пред Ротшилдима него, најмање, веома битну предају својих позиција.

Ако „копамо“ дубоко, онда је потребна детаљна анализа са историјском дигресијом – у оваквом сценарију нешто разумети другачије практично није могуће.

Зато ћемо почети од порекла питања:

Прави сплет противречности између ова два глобална клана су два светска рата XX века. При том, у оба случаја започели су их Рокфелери и управо су они убирали плодове успеха.

Услов за улазак САД-а у Први светски рат, када је постало јасно да Француска и Британија не излазе на крај са Немачком, а Русија због Фебруарске револуције „испада“ из рата, Рокфелери су организовали приступ својој нафтној империји «Standard Oil of New Jersey» за експлоатацију нафтних богатстава Блиског и Средњег Истока, која су припадала Ротшилдима.

Од 1927. г. компанија «Standard Oil» преузела је 25% акција «IPC» - „Ирачке нафтне компаније“, која је основана још 1912. г. под називом «TRC» - „Турске нафтне компаније“. При том је 50% акција припало влади Отоманске империје, по 25% добио је «Shell» Ротшилдових, као и «Deutsche Bank», која се нешто касније нашла у њиховом „окову“.

За разлику од својих привремених партнера (који највероватније нису ни слутили да су привремени), Енглези су „знали будућност“ – зато што су је они и планирали, схватајући да ће, након пада Немачке и Отоманске империје у Првом светском рату, они као победници узети свих 100%

Тако би се и десило да је Антанта могла на бојном пољу да савлада Немце. Међутим, за европске савезнике тај задатак се показао претешким и била је потребна помоћ САД – експедиционе снаге генерала Першинга, које су одлучиле исход рата на западном фронту (који је за разлику од Другог светског рата тада био одлучујући).

Улазак САД у рат ради придобијања Енглеза у испуњавању постављених услова био је на различите начине наметнут америчкој влади. Пре свега помоћу „закулисног“ подстицања на провокативне операције „подводног“ рата, које је нашироко примењивала сама Немачка. Због укупне британске надмоћности у поморском наоружању Немци нису хтели да одустају од тога, а нису ни могли због финансијске зависности од Рокфелера: у периоду од 1914-1916. г. они су великим кредитима обезбедили не само кајзера него и његове отоманске савезнике и из сенке остварили утицај на њихову политику.

Као одлучујући повод за излазак САД из неутралности и улазак у рат изабрано је потапање путничког брода „Лузитанија“ од стране немачке подморнице, чије је припремање закулисним дипломатским маневрима веома подсећало на предвечерје јапанског напада на војно-поморску базу САД-а у Перл Харбору у децембру 1941. г. После редовног сусрета са Ф. Д. Рузвелтом војни министар САД, Стимсон, записао је тада у свом дневнику: „Дотакли смо се деликатног питања дипломатског деловања које је усмерено на то да Јапан учини први и погрешан корак – корак отворене агресије“.

Није никаква тајна да оба догађаја имају исте корене.

Не може се рећи да се Ротшилди нису свему томе противили. Њихов главни и прави политички протеже у САД-у, пуковник Хаус, који је себе називао „влашћу иза трона“, читаву 1914. годину посветио је покушајима склапања западног савеза против Русије уз учешће САД, Велике Британије, Француске и Немачке.

„Енглеска не би хтела да потпуно прегази Немачку јер би се тада насамом суочила са својим старим непријатељем, са Русијом; - писао је Хаус председнику В. Вилсону у мају 1914. г., али ако Немачка буде неограничено повећавала своју флоту, онда Енглеска неће имати избора“.

Да би сачувао право Енглеске на избор (и Ротшилда који су у то време већ сто година

контролисали њену централну банку), Хаус је чак отпутовао у Берлин, где је био у аудијенцији код кајзера Вилхелма II и министра поморске флоте, фон Тирпица. Све је било узалуд: немачка флота је на новцу Рокфелера, (узгред, компензираном по Закону о федералном резервном систему) расла као квасац и Енглези нису могли у рату остати по страни тако да су предали Рокфелерима све политичке адуте.

У Другом светском рату економија је још јаче постала зависна од политике.

Када су у мају 1940. г. Немци напали Француску, француско-британске формације су брзо разбијене, Французи су потписали примирје и предали Париз, а Енглези су се нашли притешњени према Ла-Маншу у области белгијског Данкирка.

Упоредо са „чудним ратом“ у јесен-зиму 1939-1940. г. једна од главних тајни Другог светског рата, која је историчаре довела у ћорсокак, увек је било питање: зашто су Немци, уместо да дотуку противника и „на његовим леђима“ пређу Ла-Манш, стали и ни корак напред нису учинили док Енглези нису извели своје особље на Британска острва. При том ни превозна средства нису бомбардовали.

А ствар је била врло једноставна.

Ради се о томе што је Хитлер, ако и није био директно унајмљен од стране Рокфелера (иако таква тврдња такође није претерана), у потпуности зависио од њих у делу војне економије, пре свега нафте и продуката њене прераде и најпре бензина. Чињеница и бројки има у изобилју – од оснивања 1930. г. базелске Банке за међународна поравнања у циљу финансирања нациста, до куповине од стране компаније «Standard Oil» 730 хиљада хектара земље код Хамбурга и изградње на тој земљи рафинерије која је исправно функционисала током читавог рата. Али тим подацима нећемо оптерећивати материјал да га не преплавимо детаљима и појединостима.

И људи који су Хитлера довели на власт налазили су се у САД-у – она иста браћа Ален и Џон Фостер Далеси (блиски сродници браће Рокфелера). Свима њима управљала је „троглава“ америчко-британско-немачка хоботница – Шредерова банка (имала је статус агента нацистичке владе), као и са њом повезане фирме (данашњи Х. Шредер је потомак тих Шредера).

А Рузвелт, кога су уз помоћ оног истог Хауса на власт доводили Ротшилди, био је, заправо, протеже Рокфелерових. Није случајно самог Хауса у окружењу новог председника заменио Б. Барух – велики шпекулант на берзама (попут Сороша), који је знатно побољшао своје послове на дужности председника Комитета за војну индустрију САД, на којој је био током читавог Првог светског рата.

Један детаљ: када су 1943. г. специјалне службе САД реферисале Рузвелту о могућности „уклањања Хитлера“, овај је то категорично забранио.

Међутим, покушали су да то учине, али Енглези већ у јулу 1944. г. Пошто су закључили примирје са „новом“ владом Немачке, они су се веома надали да ће САД укључити у одупирање СССР-у и срушити претпостављену совјетско-америчку алијансу. (Истина, њу су и тако срушили, али већ на други начин: уместо главног архитекте „Новог правца“, Г. Валаса, сасвим „благовремено“ увели су у Белу кућу штићеника Ротшилдових, Х. Трумана, који је мало пре Рузвелтове смрти постао потпредседник, а затим и председник САД).

У свему томе Хитлер је јасно испуњавао све директиве Рокфелерових. У мају 1940. г. он је добио следећа упутства:

- не дирати Енглезе у Данкирку;

- не прелазити Ла-Манш и уопште оставити Британију на миру, обуставити припрему операције „Морски лав“ (упад на Британска острва);

- организовати своје снаге у правцу „плана Барбароса“ – припрема за напад на СССР.

Ова упутства Хитлер је педантно извршио.

Али, зашто их је он уопште добијао?

Грб Ротшилда

И зато што је Черчил, наставши се у ситуацији са Данкирком на ивици слома (која га је као и британску јавност подсећала на кошмар неуспеха Дарданелске операције британске флоте, на којој је он тада инсистирао као Први лорд Адмиралитета), пристао да испуни све услове које му је Рузвелт поставио (узгред, они су били рођаци) у замену за заштиту и војну помоћ САД. И то:

- да да Американцима нафтни „бисер“ Британске империје – Саудијску Арабију (коју је за круну буквално „преорала“ британска обавештајна служба и лично Т. Ј. Лоренс Арабијски, управо у том циљу остварујући дугогодишњу специјалну операцију поткопавања Отоманске империје);

- да сав британски капитал изнесе из САД и да Американцима прода сву имовину коју Енглези поседују у САД;

- да по завршетку рата – распусти Британску империју, дајући колонијама независност (као што се сећамо, почело је од Индије – 1947. г.; после Британске колонијалне империје до 1960. г. расуле су и остале компоненте „Империје Ротшилдових“ – француска, холандска и белгијска).

Дакле, - о томе говоре многи стручњаци, пре свега, западни, који се баве глобалном историјом и политиком, - главни узрок два светска рата било је управо одузимање од Ротшилдових евро-азијских нафтних актива и консолидација Рокфелерових. Управо због тога су Немачку два пута подстрекивали против Британије (Хитлера, као и кајзера,

Рокфелери су уредно финансирали током читавог рата). Нови „распоред“ Рузвелт је 1944. г. лично издиктирао амбасадору Британије у Америци, лорду Халифаксу (оном истом коловођи „минхенског споразума“, који се још у новембру 1937. г. успешно договорио са Хитлером): Саудијску Арабију – Америци, Иран – Британији, а Ирак и Кувајт заједно ћемо „мусти“.

ПОШТО су попустили, при том два пута, пред грубом силом и околностима, Ротшилди нису заборавили нанете „увреде“ и нису опростили.

„Врући“ рат се завршио и отпочео је хладни.

Ако су Рокфелери – пре свега „нафтна“ династија, за Ротшилде су главно – „злато“ и други драгоцени метали. То су њихове главне сфере утицаја и контроле.

Због тога су Ротшилди почели са поткопавањем долара са циљем да га замене златом (признајемо да са тог становишта „ослобађање“ долара од еквивалента у злату, које је реализовао Р. Никсон 1971. г. изгледа нешто другачије од уобичајеног).

Главна полуга у томе је – цена злата. Она се не одређује тржиштем већ путем директива. Почев од средине 1940.-их година, свакодневно, без паузе за викенд и празнике, два пута дневно Лондонска асоцијација тржишта драгоцених метала изводи „фиксинге“ у којима учествује пет банака: водећа банка британског огранка Ротшилдових «N M Rothschild & Sons», блиска њиховом француском огранку «Societe Generale» (она ће нам касније бити потребна), «Deutsche Bank», позната још по „турско-ирачком“ споразуму 1910.-их -1920.-их година, кинеска „филијала“ Ротшилдових – глобална банка «Hong Kong & Shanghai Banking Corp.» («HSBC»), која је у XIX веку стасала на трговини наркотицима, као и светски лидер у области промета злата и драгоцених метала «ScotiaMocatta» - огранак «Scotiabank Global Banking & Markets».

Разуме се, ове фиксинге реализују у просторијама банке «N M Rothschild & Sons», и не само то, управо ова банка је до 2004. г. константно на њима председавала (а затим је фарисејски „отишла у сенку“).

Нећемо набрајати све обрте у међусобној борби два клана. Истакнућемо само да је у последњој деценији злато поскупело више од 10 пута, а долар слаби због прекомерног државног дуга САД, при чему су на пут државног задуживања ову земљу довели Ротшилди помоћу познате „реганомике“, односно напумпавања „финансијских мехура“.

Поставља се питање: шта је још било остало Регану да учини када је комисија коју је он формирао, на челу са председником Борда директора Федералних резерви, П. Волкером (штићеником Ротшилдових) „открила“ да у Форт Ноксу (складиште златних резеви САД) нема ни грама америчког државног злата - само страно и приватно. А требало је некако финансирати „Стратешку одбрамбену иницијативу“ и друге иновације у трци у наоружању, на којима је некако „случајно успело“ руководство СССР-а у време Брежњева и Андропова. Реган је почео да напумпава „мехуриће“ подижући их помоћу „Потемкинових села“ и „кула у ваздуху“. Управо тада се у САД-у појавио државни дуг.

Много брже него сада - отприлике до 1995.г. - САД би „догорело до ноката“ да им није веома ишао на руку рапад СССР-а, који су уз ослонац на везе у нашој земљи Ротшилди већ припремали. Не улазећи у појединости (то је друга тема), издвојићемо само основне статисте у овом ланцу: Берија – Куусинен (веза Коминтерне са масонима) – Андропов – Горбачов; сем њих у овај ланац (у нимало споредним улогама) угурали су се Микојан и Косигин.

За распад СССР-а Рокфелери нису били посебно заинтересовани.

Осим тога, за њих је Совјетски Савез био противтежа Ротшилдима. Рокфелери су у истој мери подржавали како нацисте, тако и совјетску индустријализацију. За разлику од њихових вечитих конкурената, Ротшилда, њима није био потребан баланс „сјајне изолације“ којим се управља из Лондона, већ уједињена Евроазија са свом њеном нафтом. Због присуства фанатичних идеологија (чак и антагонистичких), као потенцијалне лидере континета они су видели како Хитлера, тако и Стаљина, ма ко да је од њих победио, али само уз њихову личну и неизоставну контролу (ради тога је било потребно обе земље у међусобном рату довести до стања неспособности да баце изазов САД-у).

Сем тога, пошто су крајем 1920.-их година концесијама добили удео у нафти Бакуа, Рокфелери су покушали, сада већ Хитлеровим рукама, да је коначно преузму у власништво, у чему су се прерачунали, истина, код Стаљинграда. (На „економски“

карактер ратне кампање 1942. г., за разлику од 1941. када су објекат напада Вермахта били политички центри СССР-а, указују многи савремени стручњаци укључујући и немачке).

Пошто је надиграо своје случајне „сапутнике“, Ј.В. Стаљин је 1945. г. постао самостална личност глобалних размера. За разлику од пакта Молотов – Рибентроп, мало познати пакт Молотов – Хис, закључен 1944-1945. г. на конференцији Уједињених Нација у Дамбертон Оуксу и Сан Франциску под покровитељством будућег гувернера Њујорка и потпредседника САД, Нелсона Рокфелера, постао је непријатно изненађење за амерички политички естаблишмент. Од тада он није требало да се меша у послове народа СССР-а и земаља Источне Европе, као, уосталом, ни Москва у „британски“ Иран и „америчку“ Саудијску Арабију. (Према пријави једног од почетника чланова комисије за антиамеричку делатност у време Хисовог макартизма, Р. Никсона су, чак, осудили због „шпијунаже у корист СССР-а“ – ето, како му је напакостио!).

Нажалост, ситуација се радикално променила после смрти вође. Пошто се учврстио на власти после петогодишњих „дворских преврата“ (1953-1958.), троцкиста Хрушчов је „разобличио“ фамозни „култ личности“ и уз помоћ Микојана прескочио код Ротшилда. У време Брежњева, који је мало шта разумео у том распореду ствари, ојачали су Косигин и нарочито Андропов. Не успевши да за живота реализује свој деструктивни „европски пројекат“, свемогући шеф КГБ „изнедрио“ је Горбачова, који је покренуо тај пројекат пре него што је изабран за Генералног секретара и 1984. г. закључио низ тајних споразума о прерасподели сфера утицаја у Европи са наследником „аустроугарског престола“ Оттом фон Хабзбургом.

Дакле, са једне стране, Рокфелери нису могли да се ослоне на СССР Горбачова да би се одупрли притиску Ротшилда, а с друге стране, пред крај 1980.-их због акумулираног државног дуга појавила се опасност од распада њихове очевине – САД-а.

И, Рокфелери су стали на пут најмањег отпора: заједно са Ротшилдима укључили су се у распад СССР-а: коначни консензус по том питању постигнут је 1989. г. на затвореном састанку „утицајних људи“ (на Билдербершкој конференцији која се одржава сваке године), на шпанском острву Ла Тоха. (Упркос очајничком противљењу М. Тачер, које је „гвоздену леди“ убрзо коштало оставке на дужности британског премијера, тада је донета и одлука о уједињењу Немачке).

Уз помоћ распада СССР-а и на наш рачун, Американцима је пошло за руком да затворе безброј „рупа“ у својој економији и финансијама. Бројке о томе колико и шта је конкретно извезено из наше земље навео је Б. Клинтон већ 25. октобра 1995. г. на затвореном заседању Обједињеног комитета начелника штабова оружаних снага САД (објављене су почетком 2000.-их и веома су импресивне).

При том, треба одати признање Рокфелерима – како су могли, они су спречавали распад Руске Федерације, укључујући и Јељцина, (који је за разлику од Горбачова наступао за територијалну целовитост Руске Федерације). И не само Јељцина.

Рокфелер центар у Њујорку

Оно што је опљачкано у бившем СССР-у, било је довољно Америци за двадесет година. И поново је државни дуг одолео и опет су Сједињене Државе – „на последњој црти“ (14 трилиона долара укупног дуга – то није један годишњи буџет).

Шта Рокфелери да чине ако САД нестану? У својој новој књизи „Стратешка визија: Америка и криза глобалне снаге“ (објављена у фебруару 2012. г.), Бжежински отворено пише да данас САД личе на СССР пре распада и разматра две варијанте глобалног развоја – са америчким лидерством или без њега, тј., ако ствари називамо конкретно, онда без САД.

Поред кризе у еврозони, глобалну ситуацију „оптерећује“ масовни одлазак са Вол стрита топ-менаџера крупних финансијских компанија и корпорација започет у пролеће 2012. г. (Такви „кадрови“ у области финансија и банкарства одлично се оријентишу и дању и ноћу, знају када, где и на шта мирише и куда, при каквом мирису и колико брзо пожурити).

За сваки случај, Рокфелери данас купују земљу у Аргентини и Чилеу. Али истурање беле заставе (или платна на канапима), очигледно сматрају преурањеним.

За узврат, Ротшилди врше притисак.

Фрасоа Оланд у Француској – њихов је штићеник.

У Европској унији А. Меркел нашла се усамљена, а унутар своје земље у муклој дефанзиви. Према сведочењу В. Д. Јежова (совјетског биографа Аденауера), социјалдемократи, који су оријентисани на Британију, „узимају“ федералне земље једну за другом (ових дана су победили на локалним изборима, симболично важним, у Северној Рајни–Вестфалији). Нови „рокфелеровски“ изузетак у виду Шредера №2 - у СДП за сада се не очекује.

У међувремену, парламентарни избори у Немачкој Федеративној Републици већ су 2013. г., а победа СДП значиће консолидацију читаве зоне евра од стране Ротшилдових. А онда ће се уместо „европске државе“, коју су још од Хитлеровог времена градили Рокфелери, ЕУ претворити у мозаик расцепкан на општине – хаос, који, и ако буде нешто обједињавало, онда ће то бити „зона слободне трговине“, лишена сваког националног и религијског идентитета (и зато у потпуности одговара Ротшилдима). А у тај хаос ће увлачити (већ увлаче!) ЗНД и Русију, почев од Украјине, Молдавије и Прибалтика, где, у суштини, хаос већ царује.

У САД-у штићеник Ротшилда је Б. Обама: у јуну 2006 г. њега је шефовима Демократске партије представио нико други до Џ. Сорос – најближи сарадник Ротшилда.

У Русији Ротшилди контролишу „породицу“ која је претрчала на њихову страну још у време Јељцина-председника; кључну улогу у промовисању њених политичких интереса данас игра Волошин. Они такође имају заједнички бизнис са олигархом Дерипаском, а преко њега са – Чубајсовим креатурама – олигарсима Потањином и Прохоровим (управо одавде расту и ноге и рогови свих „наранџастих“, „снежних“ и „болотних“ уличних протеста у Москви).

Најпревејанији међу њима је Чубајс: одржава везе и са Ротшилдима (преко экс-министра финансија САД, Л. Самерса, који се налази на челу Националног економског савета) и са Рокфелерима – члан је борда директора глобалне банке «JP Morgan Chase». Циљ је једноставан и јасан: у сваком случају држати се на води – и ако „плива“, „неће потонути“!

За Ротшилде је посебно важна Кина.

Ако успеју да кинеску елиту „угуше“ (а судећи по расколу који је почео у вези са „предметом Бо Силаја“, то је, нажалост, кренуло), Ротшилди ће моћи да „завежу“ злато за јуан. И да га пажљиво подигну на статус нове светске резервне валуте, која није покривена нафтом као долар, него златом (ради тога и повећавају цену злата).

Ако, пак, то прође, онда ће се ускоро моћи урушавати и долар и саме САД (о чему код нас, нажалост, многи одавно и наивно маштају као о нечем веома позитивном).

Због чега?

Да би се основао „Северно-Амерички савез“ са новом валутом амеро, а затим – „Трансатлантски савез“ у којем би се Северна Америка, у потпуности у складу са „глобалним планом“ Римског клуба, ујединила са Европом, а амеро – са евром. И добила би се „права“ светска валута: фунта стерлинга, вероватно – шта друго? (Овај пројекат атлантске трансформације предвиђен је Тексашким споразумима који су у марту 2005. г. закључили челници држава-чланица NAFTA – Северноамеричке зоне слободне трговине).

Међутим, за ову „пресвлаку“ – од долара до фунте (по свој прилици) – потребан је „стабилизатор“. По плану Ротшилда то и треба да буде јуан покривен златом (чију цену, као што смо се уверили, Ротшилди одређују сами), као и КНР, ојачана војном и политичком снагом.

Узгред, у оквиру уједињења, прецизније речено, куповине Рокфелера од стране Ротшилда, Кина и Јапан су од 1. јуна напустили узајамни обрачун у доларима и сада ће се он строго водити у јуанима и јенима.

Ипак, ова прича је за наивне. Јуан и јен се свде на заједнички именилац само преко еквивалента (појединачне мере вредности). Пре је тај еквивалент био долар (њега контролишу Рокфелери). А сада?

Пошто се не каже шта конкретно значи, улога појединачне мере вредности прелази на злато. А овај златни еквивалент (стандард), чија цена ће бити основа узајамног кинеско-јапанског обрачуна, биће контролисана од стране Ротшилда.

Односно, у блиској будућности Кини и Јапану „потајно“ је наметнута промена глобалне финансијске власти. Другим речима, Рокфелери су „предали“ још једну границу. А после тога, очигледно, затражили су примирје. Управо примирје а не мир.

Исто тако су и Ротшилди 1917. и 1940. г. молили Рокфелере за „примирје“ у борби између кланова (и за америчку војну помоћ Британији против Немачке).

Као што се каже, чист рачун, дуга љубав!

Ротшилди су сада, као и онда Рокфелери, љубазно пристали. Управо у томе и јесте унутрашњи смисао „историјског“ споразума од 30. маја 2012. г.

Владимир Борисович Павленко је доктор политичких наука

Превела: **Ксенија Трајковић**

(Факти)